

Poëzieroute Gent

Poëzieroute Gent

Ontdek de historische binnenstad van Gent op een poëtische manier!

Op onverwachte plekken in de Gentse binnenstad schuilt poëzie. Sinds 2000 zijn er op 18 locaties gedichten aangebracht. Initiatiefnemers waren Motta Claus van de Gentse literaire kroeg Hotsy Totsy, Poëziecentrum en de vzw Honest Arts Movement (HAM). Deze beweging stelt 'de mens' centraal en laat kunst verschijnen op plaatsen die symbool staan voor de schending of de verdediging van de mensenrechten, met name het belfort (bewaarplaats gemeentelijke vrijheden), het Hof van Ryhove (tirannie van de Gentse patriciërs), het Gravensteen (feodale onderdrukking), het gerechtshof (rechterlijke macht), de Kouter (deportaties tijdens de bezetting) en het Sint-Pietersplein (gedenksteen van de extreme armoede). Deze gedichten zijn plastisch vormgegeven door MaRf, Liliane Vertessen, Camiel Van Breedam, Paul Van Gysegem, Injas Devoldere en Marcel van Maele.

De gedichten zijn van grote Vlaamse dichters als Hugo Claus, Paul van Ostaijen, Hugues C. Pernath, Maurice Maeterlinck, Miriam Van hee en Stefan Hertmans. De Poëzieroute vertrekt aan Poëziecentrum op de Vrijdagmarkt en loopt dwars door de historische stadskern zuidwaarts naar het S.M.A.K. in het Citadelpark.

Deze folder bundelt de biografieën van de dichters van de Gentse poëziëwandeling. Zij staan in de volgorde van het parcours; de getallen naast de biografieën corresponderen met de locaties van de gedichten die zijn aangegeven op het plan. Bij zes nummers wordt de plastische kunstenaar vermeld die een artistieke drager heeft gemaakt voor een van de gedichten.

De Poëzieroute ontdekken met een gids kan via Poëziecentrum.
Poëziecentrum vzw
Het Toreken
Vrijdagmarkt 36
B-9000 Gent
09 225 22 25
educatief@poeziecentrum.be
www.poeziecentrum.be
€ 100 / groep van 20 personen / 1,5 à 2 uur
zowel voor jongeren vanaf 16 jaar als voor volwassenen

Paul Snoek (1933-1981)

stond bekend als een onstuimig en compromissloos dichter en beeldend kunstenaar. Aanvankelijk schreef hij experimentele en surrealistische poëzie, wat zich in bundels als *Archipel* (1954) en *Noodbrug* (1955) onder meer manifesteerde in het doorbreken van grammaticale regels en het benadrukken van het irrationele. Later schreef hij meer romantische en lyrische verzen, zoals in zijn laatste bundel *Schildersverdriet* (1982), die enkele maanden na zijn dood is verschenen. Naast dichter was Snoek ook redactielid van het *Nieuw Vlaams Tijdschrift* en medeoprichter van het avant-gardetijdschrift *Gard Sivik*. Bovendien heeft hij ook een aantal prozateksten en grotesken geschreven, zoals *Reptielen en amfibieën* (1957) en *Bultaco 250 cc* (1972). Zijn werk werd meermalas bekroond, onder andere met de gerenommeerde driejaarlijkse Staatsprijs voor Poëzie in 1968.

Voorgevel Poëziecentrum (Vrijdagmarkt)

Benno Barnard (1954)

is de zoon van de dichter Willem Barnard die schreef onder het pseudoniem Guillaume van der Graft. In 1976 ruidde hij zijn geboorteland Nederland in voor een steek in Vlaanderen. Hij schrijft zowel proza, poëzie, toneel als essays. Hoewel hij in zijn werk oog heeft voor klank en woordkeuze, verzet Barnard zich tegen de pure, gecondenseerde taalvirtuositeit en kiest hij voor langere, verhalende, bijna episch aandoende anekdotische gedichten vol verbeelding. Op die manier streeft hij naar eigen zeggen naar een kunst 'als een ordening die de werkelijkheid niet biedt'.

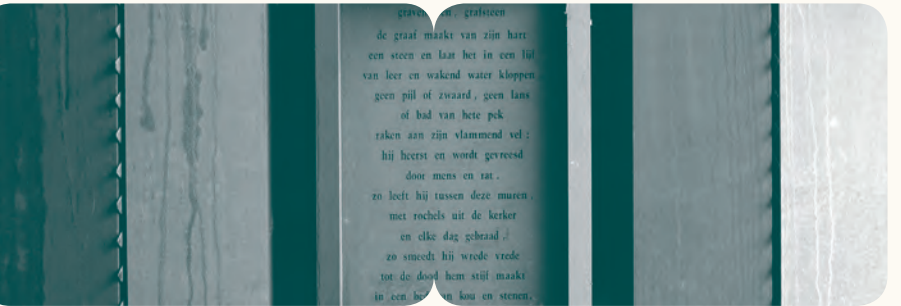
*Plastische vormgeving door Liliane Vertessen.
Binnentuin Ryhovesteen (ook leesbaar vanuit Werregarensteeg)*

Roel Richelieu van Londersele (1952)

gaf tien jaar lang het literaire tijdschrift *Koebel* uit, waarin nagenoeg al zijn belangrijke tijdenoten debuteerden. Zijn eerste dichtbundel, *Marie Sans Toilette*, verscheen in 1973. Al van bij dit debuut wordt zijn werk gerekend tot de neoromantiek. Nadien volgden diverse dichtbundels en romans. Zijn poëzie werd in de loop der jaren toegankelijker, vol scherpe en trefzekere formuleringen. Van Londersele ontving onder meer de literatuurprijs van de stad Gent (1991), de Louis Paul Boonprijs (1992) en de publieksprijs van de Herman de Coninckprijs (2010). In 2003 werd hij officieel benoemd tot de eerste Gentse stadsdichter. In die hoedanigheid bracht hij de stad in beeld in negen gedichten, die later kalligrafisch bewerkt werden tot sierlijke poëzieposters, uitgegeven door Poëziecentrum.

*Plastische vormgeving door MaRf.
Plantenbak vóór Lakenhalle (Sint-Baafsplein)*

Willie Verhegghe (1947)

schrijft wars van alle nieuwe trends poëzie waarin zijn engagement en maatschappijkritiek luid doorklinken. Of het nu gaat om gedichten over mentaal gehandicapten (*De Zwarte Flesch*, 1990), over wielersport (*No balls no glory*, 2010), over de mijnramp van Marcinelle, over oorlog (*Ode To Owen/Ode aan Owen*, 2000), of over de moeilijke levensomstandigheden van vrouwen in Peru (*Ayacucho*, 2014), het resultaat is tegelijk krachtig, opstandig, ontroepend en onverbloemd eerlijk. Verhegghe schrijft opzettelijk gedichten in een niet-poëtische taal: hij zoekt niet het mooie woord, maar wel de duidelijke zeggng. Hij probeert in een verstaanbare taal eenvoudige poëzie te schrijven voor de gewone mens. Sedert 2004 is hij stadsdichter van Ninove.

*Plastische vormgeving door Camiel Van Breedam.
Gravensteen (poortgebouw)*

Paul van Ostaijen (1896-1928)

was theoreticus, dichter en schrijver en wordt algemeen beschouwd als de centrale figuur van het Vlaamse modernisme. Van Ostaijen stond open voor allerlei vernieuwende kunststromingen uit het buitenland en integreerde die in zijn werk. In 1916 debuteerde hij met de bundel *Music-Hall*. In *Bezette stad* (1921) creëerde hij met typografische elementen een zeer ritmisch, dynamisch en onrustig poëtisch beeld waarin wanhoop, angst en eenzaamheid de stemming bepalen. In zijn latere werk (waaronder de bekende gedichten 'Melopee' en 'Alpejagerslied') speelde ritme een nog grotere rol en streefde hij met zijn kunst zelfs muzikaliteit na. Aanvankelijk bleef zijn invloed beperkt tot de kring van de Vlaamse expressionisten, maar na de Tweede Wereldoorlog werd zijn grootheid door de Vijftigers erkend. Nu geldt hij als een van de meest opmerkelijke dichters van de Nederlandstalige poëzie. In 2001 verscheen de indrukwekkende studie *Van Ostaijen tot heden*, geschreven door Geert Buelens, van maar liefst 1302 pagina's over Van Ostaijens invloed op de Vlaamse dichtkunst. Van Ostaijen overleed op jonge leeftijd aan tuberculose.

Kaaimuren Gras- en Korenlei (middeleeuwse Gentse haven)

Hugo Claus (1929 - 2008)

is een van de belangrijkste naoorlogse auteurs in Vlaanderen en Nederland. Gedurende zijn hele schrijverscarrière sleepte hij meer dan veertig prijzen in de wacht, waaronder de Prijs voor Algemene Culturele Verdienste in 2006 en zelfs zes maal de Staatsprijs voor literatuur. Tot zijn oeuvre behoren poëzie, toneel, filmscenario's en romans. Zijn bekendste roman is de klassieker *Het verdriet van België* (1983), een van de hoogtepunten in de moderne Nederlandse literatuurgeschiedenis. Daarnaast was Claus schilder en film- en toneelregisseur. Claus begon zijn loopbaan als experimenteel dichter, verbonden met de Cobragroep in Parijs en de Vijftigers. Het eerste hoogtepunt, *De Oostakkerse gedichten* (1955), zette de toon voor zijn hele werk: de spanning tussen animaal en seksueel vitalisme en een scherpe en erudiete intelligentie die speelt met motieven en citaten uit onder meer de klassieke literatuur. Zijn poëzie is zeer divers: van sociaal geëngageerd via experimenteel en associatief tot zeer persoonlijke liefdeslyriek. In zijn latere poëzie evolueert Claus in een meer abstracte en postmoderne richting.

Zijgevel Hotsy Totsy (Oude Houtlei)

Guido Gezelle (1830-1899)

wordt beschouwd als de eerste en een van de belangrijkste dichters van de moderne lyriek. Zijn virtuoze taalhantering heeft hem, ondanks de religieuze geïnspireerde thematiek, een plaats bezorgd in de avant-gardepoëzie. Gezelles dichterlijke productie omvat twee periodes: de kerkelijk-religieuze poëzie (*Kerhofblommen*, 1858), waarin mystiek en romantisch gevoel versmelten met natuurimpressies, wordt gevolgd door een sterk persoonlijke lyriek waarin hij zijn godsverlangen, twijfel en zijn liefde voor schoonheid, natuur en poëzie verwoordt (*Rijmsnoer*, 1897). Het werk van 'de biddende dichter' heeft op vele auteurs, onder wie Paul van Ostaijen, een grote invloed uitgeoefend. Naast dichter was hij ook journalist en actief in de Vlaamse Beweging, waarin Gezelle zich een voorstander toonde van het taalparticularisme; in plaats van het 'Nederlands' (de taalvariant die gesproken werd in Nederland) te integreren in Vlaanderen, zoals de integrationisten voorstelden, koesterde de priester-dichter de wens om het West-Vlaamse dialect tot algemene cultuurtaal in Vlaanderen te verheffen. In 1976 werden de deuren geopend van het Gezellemuseum in Brugge, zijn geboortestad.

Gevel huis hoek Ingelandgat-Watergraafstraat

Maurice Maeterlinck (1862 - 1949)

kwam uit een welgestelde Franssprekende Gentse familie. Na zijn rechtenstudies had hij in Parijs contacten met leden van de symbolistische beweging. In 1895 zou hij zich voorgoed in Frankrijk vestigen. Zijn eerste bundel met symbolistische gedichten, *Serres chaudes*, verscheen in 1889. Hij werd beroemd met de toneelstukken *La princesse Maleine* (1889) en *Pelléas et Mélisande* (1893). In de jaren 1920 lokte zijn stuk *L'oiseau bleu* (1908) in de Verenigde Staten zelfs anderhalf miljoen toeschouwers. Natuurmomenten, melancholische bespiegelingen en mystieke ervaringen vormen de thema's waarvan Maeterlincks oeuvre doordrongen is. Als enige Belg ontving hij in 1911 de Nobelprijs voor literatuur. Enkele jaren geleden werd de honderdste verjaardag van deze bekroning in Gent herdacht met allerlei literaire evenementen waarin de enorme waarde van Maeterlincks werk opnieuw in de verf werd gezet. Ook verschenen een nieuwe vertaling van zijn poëzie (2012), een herwerking van *L'oiseau bleu* voor kinderen (2011) en een eerste vertaling van *Bulles Bleues* (2011), Maeterlincks mijmeringen over zijn kindertijd in Gent.

Achtergevel Museum Vander Haeghen (vanop Ajuinlei)

Eust Gils (1924 - 2002)

beschikte als maatschappijkritisch dichter over een eigen soort humor. Hij was medeoprichter van het avant-gardetijdschrift *Gard Sivik* en redacteur van *Podium*. In 1953 debuteerde hij met de dichtbundel *Partituur voor vlinderbloemigen*. *Mijn plichtvergeten* werk (1994) biedt een overzicht van zijn poëzie. Gils is gekend voor eigenzinnige korte prozastukjes, die hij zelf bestempelde als paraproza, een term verwant aan parabool, paranormaal en paranoïa. Daarnaast was hij toneelschrijver en vertaalde hij ook de roman *Juliette* van Markies de Sade. In 1996 ontving hij de Driejaarlijkse Prijs van de Vlaamse gemeenschap ter bekroning van zijn schrijversloopbaan.

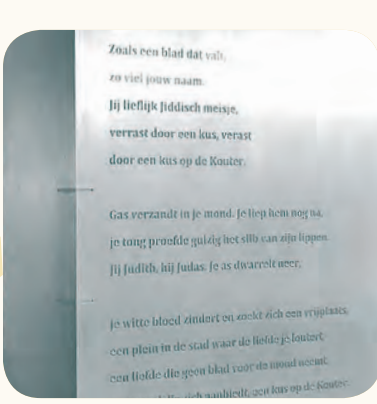
*Plastische vormgeving door Paul Van Gysegem.
Linkerins voorgevel Gerechtshof*

Ramsey Nasr (1974)

is de zoon van een Nederlandse moeder en een Palestijnse vader, acteur, regisseur, columnist en dichter. Zijn debuut kreeg de naam *27 gedichten en geen lied* (2000). Het meest opvallende aan zijn poëzie is de gedrevenheid waarmee ze geschreven is en de veelzijdigheid van het talent dat eruit spreekt. Hij is een dichter die kan verleiden, maar die ook van het ene op het andere moment bruusk en bot kan zijn. Zijn tweede bundel, *Onhandig bloesemend* (2005), werd bekroond met de Hugues C. Pernathprijs. In 2005 was hij stadsdichter van Antwerpen en in 2009 werd hij voor een periode van vier jaar aangesteld tot de Nederlandse Dichter des Vaderlands. In die hoedanigheid heeft Nasr een aantal felle en bevlogen gedichten geschreven (*Mijn nieuwe vaderland*, 2011) waarin hij zijn licht laat schijnen op thema's als nationale identiteit, de economische recessie, de Europese Unie en de besparingen in de kunst- en cultuursector.

Gevel Opera (Kouter)

Lut de Block (1952)

debuteerde in 1984 met de dichtbundel *Vader*, waarvoor ze de Yang Poëzieprijs kreeg. De beginregels van het gedicht dat in de Poëzieroute is opgenomen, later gepubliceerd in *De luwte van het late middaguur* (2002), communiceren met het uitvergrote, opkruhlend blad van de Amerikaanse kunstenaar Jessica Diamond dat als kunstwerk met andere bladeren in de tegels van de Kouter is verwerkt. Met haar poëzie evoceert De Block een vrouwelijke kijk op het bestaan. Haar werk handelt onder andere over het vrouw-zijn en relaties. In 2015 bundelde ze zestig van haar beste gedichten in de bloemlezing *Af en toe*. Daarnaast schrijft ze ook proza, wat onder meer resulteerde in de roman *Huizen*

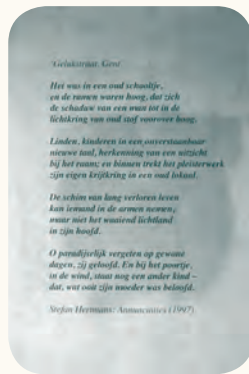
van gras (1993). In 2001 ontving ze de Prijs voor Letterkunde van de Provincie Oost-Vlaanderen. Zes jaar later werd ze benoemd tot de eerste officiële Plattelandsdichter van de provincie, wat ze bleef tot 2012. In 2015 verscheen de bundel *Een tijdelijk onderdak* en *Een vindplaats geen schuilplaats, een poëzie-essay*. *Plastische vormgeving door Ignace Devoldere.
Kouter (hoek, kant Zonnestraat)*

Miriam Van hee (1952)

debuteerde met poëzie die als nieuw-romantisch werd gekarakteriseerd vanwege de emotieve vol verwoording van verlangen, hoop en desillusie. Nadien versoberde haar werk qua vorm en inhoud. De subjectieve thematiek werd enigszins geobjectificeerd en op een meer symbolisch niveau getild. De dichteres registreert de alledaagse werkelijkheid en berust in tegenslag en vergankelijkheid. In 1989 ontving Van hee de Jan Campertprijs. Enkele jaren later (1998) werd ze gelauwerd met de Driejaarlijkse Prijs van de Vlaamse Gemeenschap. De verzamelbundel *Het verband tussen de dagen* (2001) en recente bundels als *De Bramenpluk* (2002) en *Buitenland* (2007), waarvoor ze de Herman de Coninckprijs kreeg, bevestigden deze prestigieuze bekroning. In 2013 verscheen haar negende bundel, *Ook daar valt het licht*, waarmee ze genomineerd werd voor de VSB Poëzieprijs én de Herman de Coninckprijs.

Voorgevel Minardschouwburg

Stefan Hertmans (1951)

schrijft romans, toneelstukken, essays, reisverhalen en poëzie. Hij wordt beschouwd als een van de meest toonaangevende en erudiete hedendaagse Vlaamse auteurs. Zijn vroege bundels *Ademzuil* (1984) en *Melksteen* (1986) worden gerekend tot het modernisme. Vanaf zijn derde bundel, *Zoutsneeuw* (1987), verschuift zijn werk in de richting van het postmodernisme. In zijn bundels onderzoekt hij enerzijds de spanning tussen het alledaagse en het concrete, en anderzijds tussen het absolute en het abstracte. Centraal staan de overgangen tussen beweging en verstilling, het ik en de ander, de stad en het platteland. Hertmans, wiens werk onder meer bekroond werd met de Prijs van de Vlaamse Gemeenschap (1995) en de F. Bordewijkprijs (2002), blijft waardering oogsten met bundels als *Vuurwerk* zei ze (2003) en *Kaneelvingers*

(2005). In 2006 werd zijn poëtische oeuvre gebundeld in het verzamelde werk *Muziek voor de overtocht*. *Gedichten 1975-2005*. Onlangs werd Hertmans alom geprezen voor de roman *Oorlog en terpentijn* (2013), gebaseerd op de oorlogsmemoires van zijn grootvader, waarmee hij onder meer de Prijs van de Vlaamse Gemeenschap voor de Letteren - Proza en de AKO Literatuurprijs won.

Ingang fietsenstalling Vooruit

Karel van de Woestijne (1878-1929)

was de meest toonaangevende Vlaamse dichter van het begin van de 20ste eeuw. Als medewerker van het tijdschrift *Van Nu en Straks* en als centrale figuur in de kunstenaarsgroep 'Latemse school' bracht hij een belangrijke vernieuwing in de Vlaamse literatuur teweeg. Zijn werk is een getuigenis van het smartelijke en onverzoenlijke conflict tussen ziel en zinnen. Hij noemde zijn poëzie een 'symbolistische autobiografie': elke bundel vertegenwoordigt een fase uit zijn geestelijke ontwikkeling. In zijn werk komt Van de Woestijne naar voren als een gevoelig dichter en verfijnd woordkunstenaar. De Gentse schrijver kent twee hoofdperiodes. De eerste en langsturende begint met *Het Vaderhuis* (1903), zijn debuut. Deze poëzie is impressionistisch, sensualistisch en doortrokken van een decadent ondergangsbesef. De symbolen zijn ontleend aan de natuur, de taal is barok. In de tweede periode wordt de vorm sober en klassiek en zijn de symbolen abstract en haast hermetisch. Voor zijn poëzie werd Van de Woestijne driemaal bekroond met de Staatsprijs. In 2007 verscheen zijn verzamelde dichtwerk.

Links van de ingang Bibliotheek Universiteit Gent (Rozier)

Marcel van Maele (1931-2009)

schreef poëzie, proza en toneel. In 1956 debuteerde hij met *Soeÿa*. Meer dan 25 bundels later herkent men nog steeds dezelfde thematiek in zijn werk: het conflict tussen de absolute individuele vrijheid en de druk van maatschappij en realiteit die de vrijheid beperken. Om aan die vrijheidsbeperking te ontsnappen trachtte Van Maele een taal te construeren waarin vertrouwde, zogenaamd logische denkpatronen onderuit worden gehaald. Aangezien zijn pogingen faalden om de 'verfoellijke logica' in te ruilen voor de mythische, irrationele levenssfeer van het kind, de geesteszieke of druggebruiker, is de grondtoon van zijn poëzie die van een machteloze woede. De experimentele lijn die hij met

zijn poëzie nastreefde, propageerde hij in tijdschriften als *Labris* en *De Tafelronde*, waaraan hij meewerkte als redacteur. Zijn experimentele geest kwam ook tot uiting in zijn beoefening van de beeldende kunsten, waarin hij voortdurend het 'niemandsland tussen literatuur en plastische kunsten' verkende. Zo bottelde hij in 1972 gedichten in wijnflessen, een kunststukje dat hij dertig jaar later herhaalde met maar liefst duizend bierflesjes. In 1972 won hij de Arkprijs voor het Vrije Woord en in 1997 de Louis Paul Boonprijs. De laatste twintig jaar van zijn leven was Marcel van Maele volledig blind.

Plastische vormgeving door Marcel van Maele.

Rechts van de trap die leidt van het St-Pietersplein naar de Sint-Amandstraat

Legende

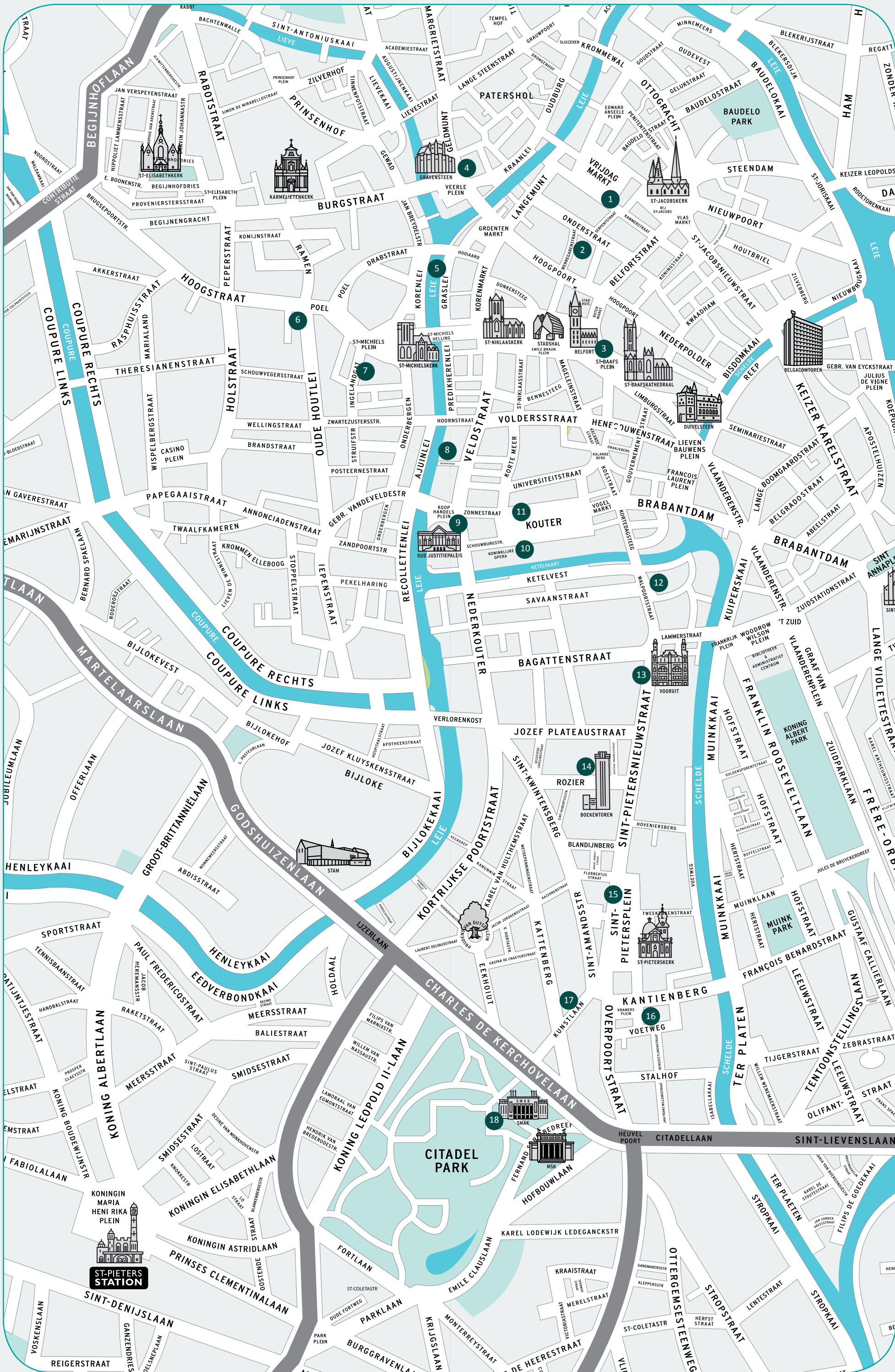
- 1 Paul Snoek
Voorgevel Poëziecentrum (Vrijdagmarkt)
- 2 Benno Barnard
Binnentuin Ryhovesteen
(ook leesbaar vanuit Werregarensteeg)
- 3 Roel Richelieu van Londersele
Plantenbak vóór Lakenhalle (Sint-Baafsplein)
- 4 Willie Verheghe
Gravensteen (poortgebouw)
- 5 Paul van Ostaijen
Kaaimuren Gras- en Korenlei
(middeleeuwse Gentse haven)
- 6 Hugo Claus
Zijgevel Hotsy Totsy (Oude Houtlei)
- 7 Guido Gezelle
Gevel huis hoek Ingelandgat-Watergraafstraat
- 8 Maurice Maeterlinck
Achtergevel Museum Vander Haeghen (vanop Ajuinlei)
- 9 Gust Gils
Linkernis voorgevel Gerechthshof
- 10 Ramsey Nasr
Gevel Opera (Kouter)
- 11 Lut de Block
Kouter (hoek, kant Zonnestraat)
- 12 Miriam Van hee
Voorgevel Minardschouwburg
- 13 Stefan Hertmans
Fietsingang Vooruit
- 14 Karel van de Woestijne
Links van de trap die leidt van het St.-Pietersplein naar de Sint-Amandstraat
- 15 Marcel van Maele
Plastische vormgeving door Marcel van Maele.
Rechts van de trap die leidt van het St.-Pietersplein naar de Sint-Amandstraat
- 16 Remco Campert
Gevel Geuzenhuis (Kantienberg)
- 17 Hugues C. Pernath
Muur Leopoldskazerne (hoek Kunstlaan-Kattenberg)
- 18 Roland Jooris
Café S.M.A.K. (ingang buiten)

Praktische info

Concept Poëzieroute: Motte Claus, Hotsy Totsy en Honest Arts Movement
Stad Gent - Departement Cultuur, Sport en Vrije tijd / Cultuurdienst
Realisatie: vzw Gent 1500 - 2000, vzw Noordstarfonds, Poëziecentrum en Stad Gent
Departement Cultuur, Sport en Vrije tijd / Cultuurdienst
Vormgeving: Dienst communicatie Stad Gent

Informatie: Poëziecentrum vzw, Het Toreken,
Vrijdagmarkt 36, 9000 Gent
T 09 225 22 25
E educatief@poeziecentrum.be
Departement Cultuur, Sport en Vrije tijd / Cultuurdienst
Veldstraat 82/A
9000 Gent
T 09 269 84 80
E cultuurdienst@stad.gent
2015 - v.u. Paul Teerlinck, Stadhuis, Botermarkt 1, 9000 Gent 15_01043

De stad Gent is een creatieve stad, voortdurend in verandering en beweging. Door bouwwerken of herstelling kunnen sommige gedichten dan ook tijdelijk afwezig zijn in het parcours.

Remco Campert (1929)

debuteerde al op 22-jarige leeftijd. Door vele omzwervingen langs Europese metropolen kwam hij al vroeg in contact met enkele coryfeën van de Vijftigers: Lucebert en Schierbeek. Zij (h)erkenden onmiddellijk zijn talent en niet toevallig werden enkele van Camperts experimentele gedichten opgenomen in de legendarische bloemlezing *Atanaal* (1951), samengesteld door Simon Vinkenoog. Uit die vroege periode stamt ook Camperts bekendste gedicht 'Poëzie is een daad'. Vanaf de jaren 1960 kreeg Campert in zijn poëzie geleidelijk aan aandacht voor de alledaagse werkelijkheid, waardoor zijn werk veeleer aansloot bij het neorealisme. Op zijn actief staan ruim 25 dichtbundels en minstens evenveel verhalenbundels. In de jaren '70 ontpopte de veelschrijver zich bovendien tot een gedreven columnist. Thema's die onwrikbaar met Camperts oeuvre worden verbonden, zijn de onvoorwaardelijke liefde van de dichter voor jazz en zijn jeugdjaren. In recent werk jongleert hij met melancholie, lichtheid, zelfspot en vooral met het uitstellen van het leven. Op zijn palmares staan naast de Anne Frank Prijs (1956) en P.C. Hooftprijs (1976) ook de naar zijn vader genoemde Jan Campertprijs (1956) en de prestigieuze Prijs der Nederlandse Letteren (2015), de belangrijkste literaire prijs van Vlaanderen en Nederland.

Gevel Geuzenhuis (Kantienberg)

Hugues C. Pernath (1931-1975)

behoorde tot de tweede generatie experimentele dichters in Vlaanderen. Reeds tijdens zijn leven genoot hij een onmiskenbaar literair prestige. Hij stond bekend als 'Gouverneur' van het aristocratische en dandyeske Pink Poet-genootschap. Pernaths vaak hermetische poëzie wordt gekenmerkt door een grondig pessimisme. Eenzaamheid, liefde, verraad en een voortdurend lijden aan het leven bepalen de toon van zijn werk. In 1955 ontmoette hij dichter Paul Snoek. Samen waren ze betrokken bij de oprichting van het experimentele tijdschrift van de zogenaamde Vijfenvijftigers, *Gard Sivik*. Zes jaar later publiceerden Pernath en Snoek de beroemde bundel *Soldatenbrieven*. Voor zijn werk ontving Hugues C. Pernath prestigieuze prijzen zoals de Jan Campertprijs en postuum de Driejaarlijkse Staatsprijs voor Poëzie. Naar de dichter is een fonds genoemd, dat de nagedachtenis van deze Antwerpse cultuurfiguur in ere wil houden. De prestigieuze Pernathprijs is daar het resultaat van. In 2005 verscheen Pernaths verzameld werk.

Muur Leopoldskazerne (hoek Kunstlaan-Kattenberg)

Roland Jooris (1936)

schreef aanvankelijk post-experimentele poëzie. Aan het eind van de jaren zestig, na een stilte van ongeveer tien jaar, gold hij samen met Herman de Coninck als de belangrijkste vertegenwoordiger van het Vlaamse neorealisme, met gedichten die getuigen van een opmerkelijk waarnemingsvermogen en een sterk plastische oriëntering. Nadien ontwikkelde Roland Jooris een meer onthecht dichterschap. Niet meer de waarneming en de werkelijkheid vormen het centrum, maar de taal, de stilte en de leegte. Voor zijn bundel *Gekras* (2001) ontving Jooris de Driejaarlijkse Prijs van de Vlaamse Gemeenschap voor Poëzie (2004). Eerder had hij al de Jan Campertprijs (1979) in de wacht gesleept. In 2014 verscheen *Sculpturen*, een bloemlezing uit zijn werk. Naast gedichten schreef Roland Jooris ook essays, onder meer over het werk van Dan

van Severen, Gust De Smet en Roger Raveel. Van 1999 tot 2005 was hij conservator van het Roger Raveelmuseum in Machelen.

Café S.M.A.K. (ingang buiten)

Gent

Gent, kop en hart, ge zijt een schoone stad, van uwe torens nog niet eens gesproken, noch van de vaandels die men uitgestoken heeft naar men het vet of mager had.

Gij hebt het een en ander meegemaakt; alleen het wit en 't zwart behield zijn toover: 't is wit en zwart dat over u nog waakt. Maar kom, dat is historie. Zand erover.

De dag van heden is het grootste wonder. Uw maagdekens? Zij maken geen verdriet. Uw dichters zijn ook van de slechtste niet al lopen er veel wiskesvliegers onder.

Maar dat is galerij, façade, krans, lijk 't puiksen uit ('t leest de gazette in 't Fransch). Daar zit ge, Gent, onder die dwaze winden: wie dieper delft zal 't erts wel vinden.

Richard Minne (1891-1965)

Uit: *Wolfjizers en schietgeweren*, Brussel/Rotterdam, Manteau/Niigh en Van Ditmar, 1942, en *Verzameld werk*, Amsterdam, Uitgeverij Van Oorschot 2006.

Richard Minne (1891-1965), geboren Gentenaar, is de dichter van *In den zoeten inval* (1927). De bundel met overwegend sarcastische en ironische gedichten is uitgegeven door Raymond Herreman en Maurice Roelants. Samen met Karel Leroux behoorden deze schrijvers tot de redactie van het neoclassicistische tijdschrift 't *Fonteyntje* (1921-1924). In de jaren dertig werkte Minne mee aan het Nederlandse blad *Forum*. Begin jaren dertig trad hij toe tot de Gentse socialistische krant *Vooruit*, en na de oorlog werd hij hoofdredacteur van de cultuurgpagina 'Het Geestesleven'. Tijdens de Tweede Wereldoorlog verscheen *Wolfjizers en schietgeweren* (1942), waarvoor Minne de Belgische Staatsprijs voor Proza ontving.

Poëzieroute Gent

DIGITAAL

www.stad.gent/poezieroute

Meer informatie over literatuur in Gent en Gent in de literatuur, van de middeleeuwen tot vandaag vind je op: www.literaigent.be. Blijf op de hoogte van de literaire actualiteit in Gent en schrijf je in op de nieuwsbrief door een e-mail te sturen naar bibliotheek@stad.gent